

**היליון מס' 1781 \* ג' באדר תשס"ב \* 15 בפברואר 2002**  
 ( [sachlav@kfar-hanassi.org.il](mailto:sachlav@kfar-hanassi.org.il) )

(מספר דפים לא העברו כאן מסיבות טכניות וניתן למצוא את רובם באתר  
 ( [www.ynet.co.il](http://www.ynet.co.il) )

## שמע ישראל

/ יוסי גיספן

כשהלב בוכה רק אלוהים שומע  
 הכאב עולה מתוך הנשמה.  
 אדם נופל לפני שהוא שוקע  
 בתפילה קטנה חותר את הדממה.

שמע ישראל אלוהי אתה הכל יכול  
 נתת לי את חיי נתת לי הכל.  
 בעיני דמעה הלב בוכה בשקט  
 וכשהלב שותק הנשמה זועקת.

שמע ישראל אלוהי עכשיו אני לבד  
 חזק אותי אלוהי עשה שלא אפחד.  
 הכאב גדול ואין לאן לברוח  
 עשה שייגמר כי לא נותר בי כוח.

כשהלב בוכה הזמן עומד מלכת  
 האדם רואה את כל חייו פתאום,  
 אל הלא נודע הוא לא רוצה ללכת  
 לאלוהיו קורא על סף תהום.

יום שישי 2002/2/8 כ"ו בשבט התשס"ב

בית כפר-הנשיא  
 המום אבל וכואב  
 את פטירתה ללא עת  
 של

# מורן עמית ז"ל שברצח לאומני בדם קר נלקחה מאיתנו ללא עת. כולנו איתכם בצערכם רותי וגדי האחים הסבים וכל המשפחה המורחבת

## דבר העורכת

זה קורה כל יום בימים טרופים אלה. הטיור פשט לו בכל הארץ. האוזן כאילו הורגלה כבר לשמוע את החדשות.

ואז - הוחרשו האוזניים בזעקה גדולה ומרה. - הפעם זה שלנו. מורן עמית, נערה, עלמה צעירה בתחילת חייה. טיילה לה עם חבר ביער השלום שבירושלים הבירה. ולקחו לנו אותה. ארבעה צעירים רעולי פנים. שונאי אדם, אויבי החיים.

החיוך הגדול של מורן שתמיד שפוך על פניה הנאות והחכמות, תפס את מסך הטלוויזיה כולו. נראית כל כך חיה. ונחרדנו עד עמקי נשמותינו. כולנו כחברים כהורים כמשפחה אחת נרחבת, עם אחריות ומעורבות חברתית, קצרה ידינו מלהושיע. רק להשתתף בכאב אנחנו יכולים ולהתפלל תפילה שבלב, שלא עוד, שלעולם לא נדע עוד כזה מן כאב.

ואין עוד מילים שיכולות להושיע. אולי לקרוא שוב את השיר של יהודה עמיחי. שעדיין תקף. ולקוות.

### מעין אחרית הימים/ יהודה עמיחי

האיש תחת תאנתו טלפן לאיש תחת גפנו:  
"הלילה הם בהחלט עלולים לבוא.  
שריין את העלים סגור היטב את האילן.  
קרא למתים הביתה, והיה מוכן".

הכבש הלבן אמר לזאב:

"בני האדם פועים וליבי כואב:  
הם יגיעו שם לידי קרבות כידון.  
בפגישה הבאה בינינו, העניין ידון".

כל הגויים (המאוחדים) ינהרו לירושלים  
לראות אם יצאה תורה, ובינתיים,  
היות ועכשיו אביב  
ילקטו פרחים מסביב.

וכתתו חרב למזמרה ומזמרה לחרב  
וחוזר חלילה ושוב בלי הרף.  
אולי מכתותים והשחזות הרבה,  
ברזל הריב בעולם יכלה.

בכאב ובצער רב. **שושנה שרקי**.

## מורן עמית ז"ל

אפשר היה להתחיל את הדברים כך: "מאות (אלפים?) ליוו את מורן עמית ז"ל  
לדרכה האחרונה", אך נכון יותר לכתוב פשוט: היה עצוב, עצוב, עצוב.  
השמים עשו עמנו חסד ולא המטירו עלינו בשעת ההלוויה, אבל אף עין לא נותרה  
יבשה לאורך כל הטכס.

עוד בטרם הגעת הארון לחלקת הקבר, הושמע הרמקול השיר "ילדי חורף 73" ובו  
הטרוניה של הצעירים למבוגרים שהבטיחו יונה ועלה של זית.  
נישאו הספדים ע"י רוני וגנר (בת כתר), ע"י מיקי נוי, בשם המשפחה, דברים  
מטעם Y-NET, שמורן היתה בו דמות רצינית במשך למעלה משנה.  
דודו דיבר בשם החברים. השרה דליה איציק הספידה בשם ממשלת ישראל.

היה אולי קשה לשמוע מישוה המספיד ליד הקבר הפתוח "בשם", אך התרשמתי  
שהיה זה ההספד הכי אישי שניתן היה לצפות לו ממישהי שסדר היום שלה הוא  
פוליטי, ושלא הכירה את מורן.  
בימים מטורפים עלינו להעריך את אומץ הלב הציבורי של שר המשתתף בלווייה של  
קרוב פיוגע.  
כמו כן ראוי גם לציין את השתתפותו של שגריר ארה"ב בישראל בלווייה.

אורי ועינב גולן שרו "מי האיש" וגדי קרא את הקדיש.  
בניגוד למה שאנחנו מכירים, גדי לא אמר את הקדיש בארמית, אלא בתרגום  
לעברית, וכך בקריאה ברוחה וחודרת ישר אל הלב ואל חדרי הבטן של כולנו, הפך  
גדי את הטכסט למשהו יותר רלבנטי.

את טכס ההלוויה ניהל יצחק עדר, כשהדסה מסייעת על ידו, וחברים וחברות רבים  
נוספים נותנים יד.

על פי בקשת המשפחה הונחו על הקבר רק פרחי מורן.

כואבים ועצבים בוססנו בבוקר בדרך חזרה מבית העלמין אל חדר האוכל, להביע  
תנחומים לגדי ורותי ולכל המשפחה הקרובה מאד, והקרובה הרחבה.  
אנו אתכם באבלכם.

**חברה**

זה כל כך לא הגיוני לכתוב לך הספד, שאני אפילו לא יודעת מאיפה להתחיל. מורן, בהליכה הבטוחה האופיינית שלך ובידענות שמפילה כל צל של ספק. בהומור השחור שלך, שלא תמיד ידענו אם לצחוק או לבכות ממנו. בשאפתנות.

תמיד היית הרזה של הכיתה, רבע עוף, but you aimed to fly high. מורן, באומץ חסר הפשרות שלך, שתמיד הבליט אותך, איפה שלא היית. מגיל ממש צעיר כבר התנהגת כמו פרקליטת המדינה ורצית עכשיו ללכת על זה סוף סוף וללמוד משפטים, אבל לגורל היה משפט אחר כנראה.

אני לא בוכה. בתוך כל המהומה המוזרה הזאת עברה לי מחשבה שצריך ללכת לבקר אותך אחרי הטראומה הנוראה הזאת שעברת. לשמוע אותך מספרת בצבעוניות וסרקזם כל פרט ממה שקרה שם וצוחקת: טוב נו, למה שדווקא לי זה לא יקרה?

מורן. מס' כביסה 18 צהוב בכיתת סיני. בתיכון היית לי ולעוד הרבה חבר'ה אוזן קשבת. תמיד נתת את ההרגשה ששום דבר הוא לא ביד דיל, זה בסך הכל החיים. קרעת את כולנו מצחוק עם הסיפורים על סבתא חיה שלך, כל סיפור יותר מטורף ומצחיק מהשני, ואפילו שידענו שאת קצת ממציאה, we couldn't get enough of it. המתחסדים שבינינו לא היו בטוחים שמותר לצחוק ככה על סבתות - "מורן, זה לא יפה לצחוק עליה", אז אמרת - "מה, אני אבכה?"

בערך מאז שעברת לתל אביב די נותק הקשר. ראיתי אותך לעיתים רחוקות ל-catching up קצר. ורק עכשיו מתגלה לי לאט לאט תמונה מדהימה ונפלאה של מי שהיית בשנים האחרונות. על הפורום ב-YNET שהיית דמות כל כך מרכזית בו, ושתמכת ושימחת גם שם כל כך הרבה אנשים.

אומרים שאדם בוחר את המוות שלו, אבל אין אדם שפחות מתאימה לו הסיטואציה חברת האונים שנקלעת אליה, ופשוט לא יכולת להם.

אז מורן, אני מקווה שטוב לך שם, שכבר לא כואב לך. את בטח יודעת שאנחנו חושבים עלייך ועל המשפחה שלך כל הזמן, ושתמיד נזכור אותך, וזה לא איום, זאת הבטחה.

אוהבים אותך תמיד, כיתת סיני.

**רוני ווגנר**

אבל הנה בבית כפר הנשיא ובביתנו שלנו ממש, של משפחות עמית-גרשמן-ני-שוער-דוארי ומרציאנו פגע הברק למוות. במורני, שהייתה ברק סוער ובוהק.

מורני, בשיא כוחה, על נקודת הזינוק, כשהשמים הם הגבול.

מורני, תמיד התלוננת שאין לך בני דודים בגילך. עכשיו את נשארת בגיל 25 וכל בני דודיך יגיעו גם יגיעו לגילך שנעצר.

דבר לא ישוב עוד להיות כפי שהיה, מורני שלנו.

נומי פרח, נומי ילדה קטנה.

## גילה עמית

# מורן.

אין מילים לתאר את הזוועה, הכעס, התסכול וחוסר האונים.  
אין מילים שתוכלנה להביע את אינותך. היינו כחרס הנשבר.

אלפי שנים של אמירת מילות הקללה העתיקה שאנו חוזרים עליהן בכל שנה: "מי  
באש ומי במים, מי בחרב ומי במגפה" לא הכינו אותנו לרגע הזה, בו ניגפת לפני  
מבקשי נפשך וידנו הקצרה, קצרה מאוד מהושיע.  
אין דמיון שיוכל להעלות את הבדידות בה היית שרויה ברגעיך האחרונים כאשר  
נהרעת כבר, דקה ועוד דקה. אין מילים לתאר את היאוש של מי שנמצא מרחוק  
ועכשיו צריך להתמודד עם עובדת מותך הבלתי נסבלת. מותך המהונה. את היותך  
כצל עובר.

פעם כתבת באינטרנט ש"רק מי שכואב יש לו את האומץ להעיז לחיות". ובמקום אחר  
ש"מכסים כל מה שהוא פצע פעור. שמעטים האנשים שמסוגלים להתבונן את המבט  
המפוכח, השלם, הצלול - שלא מעלים, שלא משתקים, שלא שוכחים". אם להיות נאמן  
לדברייך אלה אסור לנו לתת למותך הנורא, חסר הפשר, להעניק את המשמעות לחיים  
שחיית, חייהם היחידים והמיוחדים.

25 שנים מלאות ברגעים שלא יספרו מרוב - ברגעי אושר ועצב, במשברים,  
בטעויות, בתאונות, בידידים וחברים. חיים. חייהם. כפי שחיית אותם. ללא פשרות.

אם אני רוצה להיות נאמן לדברייך, אני רוצה לזכור אותך כמו שאת חולפת על פני  
בשבילי, חושפת חיוך רחב וקצר רוח, מטלטלת שיערך בספקנות וממשיכה הלאה  
לאנשהו, תמיד ממהרת לאנשהו.  
אני רוצה לכבד אותך ולזכור את חייהם, ולא את מותך המחריד. חייהם כפי שחיית  
אותם במלאות, באינטנסיביות וללא חרטה. כאילו הרגשת שהזמן קצר והמלאכה  
מרובה.

גדי, רותי וכל המשפחה הכואבת, הלב יוצא אליכם, והלב הנשבר כבר אומר הכל:  
יחד ילדנו ילדים בארץ הקשה הזאת, יחד גידלנו אותם על גבעה נישאה בגליל.  
יחד אנחנו עכשיו איתכם, בצערכם, שנדמה שאין לו קצה ושאינו מילים בעולם  
שתוכלנה לכסות עליו.

אני מבקש להפרד ממך מורן, במילים שכתבה המשוררת הפולניה ויסלבה שימבורסקה  
שמתארת בצורה כל כך מדויקת איך אני מבקש להפרד היום:

"הכל שלי, מאום לא קנייני,  
מאום לא קנייני לזכרו,  
אך שלי הוא כל עוד אביט.

לא ימנו ולא יספרו מרוב, שאין להכילם,  
יחודיים עד אחרון נימיהם,  
גרגרי חול, טיפות מים  
- נופים.

לא אשמר אף בדל עשב  
במראיתו המלאה.

ברכת שלום ופרידה  
במבט אחד.

השפע והחסר  
בתנועת צוואר אחת."

ברגע הנורא והחולף הזה בו את נטמנת היום באדמת כפר הנשיא,  
יהי זכרם של חייך ברוך.

## דודו פלמה

# דברים על מורן.

**כפי שכתבתי ל"השבוע בעמק" עלון ביה"ס "עמק החולה"**

אי אפשר לכתוב מילה לפני שאומר כמה מלים על הרצח הנורא של מורן עמית ז"ל.

איננו קהי רגשות, כשמדובר בקרבנות אחרים של מפלצת הטרור.  
שש נשים שנרצחו במשך פחות משבוע, האחת מהן ילדה בת 11, הן לא סטטיסטיקה  
ולא כרוניקה, הן חלק ממועקה נוראה המצטברת בכל הווייתנו.

אבל מורן עמית שאיננה, זו מועקה מסוג אחר, זה כבר חתר עמוק בבשר החי שלנו,  
מורן עמית היא חלק ממנו, היא של משפחת כפר-הנשיא ושל כל בית "עמק החולה",  
של כל המורים שלימדו אותה וזוכרים אותה, של כל בוגרי מחזור ל"ז  
ומשפחותיהם, של כל אלה שלמדו עם אחיה ואחותה, או לימדו אותם.

מורן עמית לא היתה מישהי שאתה מתקשה לזכור אחרי עשר שנים. למורן היתה  
נוכחות חזקה. היא היתה שאפתנית (כמה דמעות נשפכו כשהיא קבלה "רק" 95  
במבחן), היתה דעתנית (ועוד איך!) ותמיד היה לה מה לאמר על כל נושא. גם  
אחרי שסיימה את לימודיה בבית הספר, שמרה על קשר עם מורים, והם זוכרים את  
השיחות אתה בחיבה רבה.

מהרגע שנודע לנו על פציעתה האנושה נצמדתי לאינטרנט. בהתחלה מתוך תקווה שמה שנודע לנו הוא לא נכון, ואחר כך מתוך רצון עד להאחז במשהו שיחבר אותי אליה, וכך הגעתי בשבת לאתר של Y-NET שהוקדש לזכרה. קראתי מאמרים שכתבה בנושאים של סינלס ופמיניזם, ופגשתי כותבת שיש לה אמירה ברורה, כותבת יצירתית, בעלת עושר ביטוי.

מורן איננה ואנו נשארים עם זכרונות, עם תמונה של חיוך מקסים, עם כאב עמוק ועם הידיעה שמורן, אשר תמיד היינו בטוחים שהיא תהיה עורכת-דין, כבר לא תגיע למחוז חפצה.

יהי זכרה ברוך.

**תמר וולפין**

# ימי הולדת

|      |                                                                                       |
|------|---------------------------------------------------------------------------------------|
| 17/2 | דודן קוניגיס<br>יפעת דבולט<br>קים קפלן<br>גל בידק (נכד אב)<br>נמרוד רביב (נכד בלגורי) |
| 18/2 | שאול סמברג<br>לורנס מרקוסון<br>שחר מרים מימרן (נכדה נמנוב)<br>אור סולומון (נכדה)      |
| 19/2 | תמר קולינס<br>שאול לוי<br>מאירה עדר (נכדה)<br>עמית כץ<br>יוסף איתם (נכד ארנברג)       |
| 20/2 | ארי שטיינר<br>אסא ניר (נכד)                                                           |
| 21/2 | ריצ'רד איסטון                                                                         |
| 22/2 | מיכי קורן                                                                             |

ניסן פלמה  
רותם איילון  
גאיה סינה (נכדה)

23/2 עמליה נוי  
דניה גלבע  
מרגלית לבנקופף

## ימי נישואין

19/2 ענת ואלחנן כהן

20/2 קרול ופאול בלגורי

21/2 שולי ופאול אטיה

## יזכור

ז' באדר תשמ"ן (1986) מר משה רייזקינד.  
ט' באדר תשנ"ה (1995) גיא המאירי.  
י' באדר תש"ט (1959) צבי שחורי.  
י' באדר (ב') תשל"ח (1978) ארנון שוורצמן.

---

**"Be who you are and say what you feel, because those who mind don't matter and those who matter don't mind"**

**"Digi Divrei"** - Divrei, digital version

<http://www.kfar-hanassi.org.il/khtalk/divrei.html> - Divrei issues

(User: "khtalk" password: "mansura")

<http://www.kfar-hanassi.org.il> - Main Page (Ruth Ney)

<http://www.kfar-hanassi.org.il/telcomm> - My Main page

<http://www.kfar-hanassi.org.il/rainbow> - What makes people smile here?

הצטרף לקהילת כפר הנשיא באינטרנט. כאן, המרחק אינו קובע אלא הלב !!